

KRISTAUS KARALIAUS

LATVAS

No. 22. Mt. XIX.

Birželio-June 3, 1939

LTOR valet.
respublikinė
biblioteka

ŠVENČIAUSIOS TREJYBĖS ŠVENTĖ

LEKCIJA

Rom. 11, 33—36

O, Dieve turty, išminties ir žinojimo gilybe, kaip nesuprantami jo teismai ir nesusekami jo keliai! Nes kas pažino Viešpaties mintį arba kas buvo jo patarėjas? Arba kas davė jam pirmas, kad tam būtų atsilyginta. Nes iš jo, per jį ir jame yra visa; jam garbė per amžius! Amen.

EVANGELIJA

Mt. 28, 18—20

ANUO metu tarė Jėzus savo mokyti-niams: Man duota visa valdžia danguje ir žemėje. Eikite tat ir mokykite visas tautas, krikštydami juos vardan Tėvo ir Sūnaus, ir šventosios Dvasios, ir mokydami juos laikyti visa, ką tik esu jums įsakęs. Ir štai esu su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigai.

DIEVO KUNO ŠVENTĖ.

LEKCIJA

Korint. 11, 23—29

BROLIAI: aš ėmiau iš Viešpaties, ką ir jums padaviau, kad Viešpats Jėzus tą naktį, kurioje buvo išduotas, ėmė duoną ir dėkodamas laužė ir tarė: Imkite ir valgykite; tai yra mano kūnas, kurs bus už jus išduotas; tai darykite man atsiminti! Taip pat ir taurę po vakarienės tardamas: Ta taurė yra naujoji sandora mano kraujuje; tai darykite, kiek kartų gersite, man atsiminti! Nes kiek kartų jūs valgysite tą duoną ir gersite tą taurę, jūs skelbsite Viešpaties mirtį, iki jis ateis. Taigi, kas nors valgo tą duoną ir geria Viešpaties taurę nevertai, tas bus kaltas Viešpaties kūnu ir krauju. Todėl teištiria žmogus pats save ir taip tevalgo tos duonos ir tegeria iš tos tau-

EVANGELIJA

Jo. 6, 56—59

ANUO metu tarė Jėzus žydų minioms: Mano kūnas tikrai yra valgis, ir mano kraujas tikrai yra gėrimas. Kas valgo mano kūną ir geria mano kraują, tas pasilieka manyje ir aš jame. Kaip mane siuntė gyvasis Tėvas ir aš esu gyvas per Tėvą, taip ir tas, kurs mane valgo, bus gyvas per mane. Tai yra duona, kuri nužengė iš dangaus. Su ja bus ne kaip su mana, kurios jūs tėvai valgė ir mirė. Kas šitą duoną valgo, bus gyvas per amžius.

rės. Nes kas valgo ir geria nevertai, tas valgo ir geria sau teismą, neatskirdamas Viešpaties kūno.

J. Butkevičius

Trys Didžiausios Musų Katalikų Aspiracijos

I. Teesie šventas Tavo Vardas

— “Teesie šventas Tavo Vardas”. Šie brangūs ir begalo reikšmingi, kiekvienam tikinčiajam katalikui žodžiai, — tai yra pirmoji peticija, — pirmutinis mūsų prašymas,

kasdieninėje mūsų “Tėve Mūsų” rūšies maldoje, kurią ne kas nors kitas, kaip vien tik Pats Brangiausias mūsų Išganytojas, Viešpats Jėzus Kristus, pirmutinis savo Dangiškajam Tėvui nuolatiniui besimelšdamas, pradėjo kalbėti, ir šv. Apaštalus išmokino,

kurie, pagaliau, ir mums visiems tikintiems, tą maldą paliko. Vadinasi, V. Dievas mus sutverdamas, ir leisdamas šin pasaulin, — galima sakyti, vienintėlį tik ir teturėjo tikslą, tai tą, kad mes šioje žemėje gyvendami ne savo, bet Viešpaties Dievo Vardą, garbintume, ir tuo būdu, po mirties, užsipelnytume sau amžinąjį gyvenimą danguje.

Mes gana gerai žinome, suprantame ir jaučiame, kokie mes ištikrųjų silpni ir menkčiai esame, ir ne nuo savęs, o tik nuo V. Dievo, visiškai priklausome. Taigi ne tik už suteiktą mums gyvybę, bet ir už visas kitas skaitlingiausias Jo dovanas, kurias Jis mums prie gyvybės tarsi magaryčioms kasdieną suteikia, ne sau, o tik V. Dievui, turime nuoširdžiai dėkoti. Visa tai pilnai suprasti ir įvertinti, yra svarbiausioji mūsų šiame gyvenime pareiga! V. Dievo malonės, kasdieną mums tarsi upės vanduo plaukia. Juk V. Dievas, Tas Geriausias Dangiškasis mūsų visų Tėvas, aiškiausiai žino, kad be Jo malonių ir pagalbos, mūsų egzistacija šioje žemėje greitai pasibaigtų... Nepriklausydami V. Dievui, be Jo paramos ir malonės būdami, nė dvasiniame nė medžiaginiame savo gyvenime, mes nė vieną žingsnį niekur nebegalėtume pirmyn pažengti, vien silpnomis savo jėgomis vaduodamiesi, jeigu V. Dievas neateitų mums pagalbon, nuolatiniai mus nestiprintų. “Jei ką padarote, — per Mane padarote; Be Manęs jūs nieko negalite padaryti...” — sako mums Išganytojas šv. Evangelijoje. Taigi už visa tai, ne kam nors kitam, kaip vien tik Jam Vienam, visa mūsų grbė ir dėkingumas amžinai priklausio! Ta mūsų tiekiamos Dievui garbės ir už visa dėkingumo pareiga, kurią kiekvienas iš mūsų taip griežtai esame įpareigoti atlikti, pati savaime, kyla iš to, kad mes esame V. Dievo rankų tvariniai.

Čia gal mes ir neįstengsime suprasti tą didelę tiesą taip, kaip tikrumoje turėtume suprasti, ir suprastę, sulenkti aukščiausiai pagarbai ir dėkingumui savo kelius. Mūsų dvasios protas mums aiškiai parodo, kad mes esame bejėgiai, silpnutėliai, suvisu beviličiai, patys sau ką nors geresnio savo sielai ar kūnui atsiekti. Tačiau kooperacijoje ir vienybėje su Dievu būdami ir dirb-

dami, jau mes daug galime padaryti bei atsiekti.

— “Visa galiu padaryti Tame, Kurs mane stiprina”, — sako šv. Paulius Apaštalas. Tačiau norėdami ką gero savo sielai ar kūnui atsiekti, turime be sustojimo Jį garbinti, nes be sustojimo, mes ir įvairių Jo malonių ir dovanų reikalaujame. Tam tikslui mums patarnauja šv. knygos, šventų dienų šventimas, ir bažnyčios lankymas. Tuomet mes visi kartu sujungtai V. Dievą ir Švenč. Jo Vardą pagarbiname, už visa mums suteikta Jam padėkojame, ir įvairių naujų malonių nuo Jo, tarsi pavargėlis sau išmaldos, maldaujame.

V. Dievas šimtais pavyzdžių mums yra aiškiai įrodęs, kad nė mažiausio savo gyvenime pasisekimo, mes niekuomet nebegalime tikėtis atsiekti, jeigu tikrai mūsų būtų siekiama be V. Dievo pagalbos ir Jo Valios. Tuščios būtų mūsų pastangos! Visi mūsų asmeniniai pasisekimai, pirmiausia turi būti priskaitomi Jam. “Non nobis Domine, non nobis, sed nomine tua da gloriam!”

Jeigu taip yra, kad mes be V. Dievo pagalbos ir Jo malonės jokio pasisekimo, šiame gyvenime visiškai nebegalime turėti, o jeigu tų pasisekimų taip daug ir dažnai turime, tai visą už tuos pasisekimus garbę, kreditą ir padėką, turime kuo greičiausiai pasiųsti Dievui. Juk tai nė per vieną trumpiausią momentą, nebegalėtų būti teisinga skaityti, kad tai patys, savomis jėgomis, tą ar kitą daiktą įsigijome. Dar labiau nebegalime pasakyti, kad visa tai, ką tik mes turime, yra ne Dievo, o mūsų pačių nuosavybė.

Mes tikrai tuomet pilnai, kaip reikiant atliksime tą didžiąją savo pareigą, V. Dievo Vardą pagarbinti, kai mes pilnai leisime save domīnuoti tvirtam mummyse tikėjimui, ir šv. Dvasios nurodymams, kuri aiškiai mums nurodys, kaip plačiu mastu mes nuo Dievo priklausome. Tuomet mums bus gana lengva pasiduoti Jo įstatymams ir įsakymams. V. Dievas iš mūsų reikalauja, kad mes melstumės Jam atvirai ir nuoširdžiai, garbinantume Jį dvasioje ir tiesoje.

V. Dievo pagarbinimo aktą, arba veiksmą padarome jau ir tuomet, kai pagarbai mes apnuoginame savo galvą, kai pakelia-

me savo ranką pridėjimui prie kaktos. Mes išreiškiame savo pagarbą, kai palenkiame savo galvą. Mes pagarbiname Jį kai sulenkiamo savo kelius, prieš Jį, kaip prieš dangaus ir žemės Valdovą, reikalinga padaryti. Mes pagarbiname Jį, kai atsiklaupiamo ant abiejų savo kelių, ar visu kūnu žemai Jam nusilenkiame.

II. Teateinie Tavo Karalystė

Kaip tai begalo dideliai yra suraminanti ir paguodžianti ta mintis, kad mes žemėje gyvename vien tik tam tikslui, kad čia begyvendami, galėtume užsipelnyti amžinąjį gyvenimą ir amžinąjį užmokestį danguje. Nieku nebeaprobežiuotą ir niekuomet nebeapsibaigiančią, t. y. amžinąją laimę pomirtiniame mūsų gyvenime prizada ne kas nors kitas, bet Pats Viešpats Jėzus Kristus, mums visiems, krikščioniškiems kareiviams, kurie tik tvirtai į Jį tikėsime, ir narsiai, iki pat mūsų mirties valandos, dvasinę šios žemės kovą dėl Jo kariausime. Šis gyvenimas mūsų sielą, — mūsų dvasią, anaipol nebepatenkina, ir patenkinti nebepali. Nebereikalo vienas garsus prancūzų katalikų rašytojas, kalbėdamas šiuo klausimu, taip išsireiškia: "Tout passe, tout crasse, tout lasse!"

Šios žemės gyvenimas, yra kontroliuojamas laiko; o laikas anaipol nebestovi ant vietos. Jis nuolatiniai vis skuba pirmyn; o su laiku, ir mes, žaibo greitumu, skubame pirmyn... Žemiškasis mūsų gyvenimas, yra tik gražiai ir moderniniai pastatytas pereinamasis tiltas, per mūsų gyvenimo upę. Pukieji mūsų amžinojo gyvenimo rūmai, kurie nepajudinami stovės ne desėtkus, šimtus ir tūkstančius metų, bet per visą, niekuomet nebeapsibaigiančią, amžinybę, yra ne čia, žemėje; jie laukia mūsų danguje.

Neveizint to, kokius turtingus namus (čia daugiau turiu minty visą žemiškąjį mūsų gyvenimą), čia turėtume, kokioje prabangoje ir turtuose negyventume, tačiau visa tai nėra amžina ir pastovu! Žodis darbas, jau ta mūsų žemiškoji laimė, pažiūrėk, ir sugriuvo!.. Pavyzdžiui, paimkime vieną ar kitą, rodos, gana laimingai gyvenantį pavienį žmogų, o ypatingai šeimą. Pažiūrėkime, kas su ja neatsitinka!? Štai, iškilo viduje kokie nesusipratimai ar barniai, užpuolė liga, užė-

jo bedarbė, ar kita kokia nelaimė atsitiko, kaip, jau, pažiūrėk, tai šeimos, ar pavienio žmogaus, laimė, ir sugriuvo, tie namai jau ir iširo!... O jeigu kuriuose namuose (ypatingai šeimoje) meilė, vienybė ir solidarumas (susiklausymas), ir šiočia tokia laimė ir yra, tai tik ten, kur visi gyvena ir myli vieną, o vienas, — visus! Žemiškoji, kokia ji nebebūtų, nors ir mažiausia laimė, priklauso ne vien tik nuo mūsų pačių, bet ir nuo kitų visų žmonių, kurie kartu su mumis gyvena. Gi dangiškuose mūsų namuose, bus suvisu kitaip! Ten vienas žmogus iš antro, jokios pagalbos ar kooperacijos visiškai nebereikalauja! Ten niekam daugiau visiškai nebėra vietos, kaip vien tik tikrai, amžinai meilei, ir nieku neaprobežiuotu laimei! Ten nebebus nė barnių, nė nesutikimų, nė persiskirimų!

Jeigu mes aiškiai suprastume (ir suprantame), tai, kad niekas kitas, kaip vien tik V. Dievas, mus tegali vesti tuo keliu, kuris veda dangun, tai mes taipogi niekam kitam, kaip tik vienam V. Dievui, ir turime su didžiausiu pasitikėjimu, meile ir viltimi, tą mūsų vadovybę pavest, į Jo rankas mūsų vadovybės įgaliojimus sudėti. Mūsų Dangiškasis Tėvas, vienas geriausiai težino, kas mums visiems yra labiausia reikalinga, ko kiekviena individualė siela, būtinai savo kelionėje į amžinąjį gyvenimą reikalauja. Tai gi mūsų kelionėje amžinąjį gyvenimą, nieku daugiau, kaip vien tik vienu V. Dievu, ir turime visiškai pasitikėti. Tik Jis vienas, tebėra Aukščiausioji Išmintis, ir amžinas laidas, kad visi Juo pilnai pasitiky šios žemės keleiviai, per amžius nebebus apvilti!

Mes tikintieji katalikai, turime turėti viltį, kad V. Dievas, kaip ištikimiausias mūsų vadas, paskiria ir speciales, kiekvienam individualiam žmogui, vis kitaip pritaikintas, gyvenimo apystovas, kurios mūsų kelionėje amžinąjį gyvenimą, geriausiai tinka ir prie kurių mes patys labiausia galime prisitaikinti. Mes žinome, kad žmonių kartais yra ir labai skirtingas būdas, temperamentas ir charakteris. Vienas gali pelnyti sau išganymą vienu, o antras, kitu būdu.

(Bus daugiau)

Keletas Žodžių Apie Pijų XII

BAŽNYČIOSE, tikimės, visi "Pranciškonų Pasaulio" skaitytojai jau turėjo progos išgirsti pranešimus ir pasidžiaugti, kad Dievas davė savo Bažnyčiai naują Ganytoją, Pijų XII, kuris ligi išrinkimo popiežium buvo Vatikano valstybės sekretorius.

Eugenijus Pačelli (toks naujojo popiežiaus vardas ir pavardė) gimė 1876 metais, kovo mėn. 2 dieną. Tuo būdu į popiežius buvo išrinktas savo gimimo dieną, kada jam suėjo lygiai 63 metai. Jo tėvas buvo vardu Pilypas, motina — Virginija. Tėvas mirė turėdamas lygiai 100 metų. Visus mokslus jaunas Pačelli ėjo Romoje; į kunigus buvo išventintas sulaukęs 23 metų. Būdamas kunigu, negreit tenutrukė mokslą, bet gilinosi vis į platesnes sritis; išgijo daktaro laipsnį iš trijų dalykų: teologijos, bažnytinių teisių ir civilinių teisių. Be to, išmoko daug kalbų: gali laisvai kalbėti ir rašyti, neskaitant gimtosios italų kalbos, lotyniškai, prancūziškai, angliškai, vokiškai, ispaniškai, portugališkai ir vengriškai,

Kunigui Pačelliui teko eiti visą eilę atsakomųjų pareigų: profesoriauti seminarijose ir universitetuose, dirbti dvasiškose konsistorijose, kol 1917 metais buvo išventintas vyskupu ir pasiūstas nuncijumi į Miuncheno miestą pietinėje Vokietijoje. Tuomet dar tebejo pasaulinis karas, ir vargo buvo daug. Nuncijus visa savo jautria siela ėmė rūpintis belaisviais ir vargšais. Dėkingi miuncheniečiai praminė jį angelu. 1925 metais Pačelli, jau pakeltas arkivyskupu, skiriamas nunlijum į Berlyną. Tai buvo labai sunkios pareigos, nes Vokietijoje, Liuterio tėvynėje, visuomet buvo ir yra jaučiamas nusistatymas prieš katalikus. Tačiau nuncijus Pačelli buvo tiek gilaus takto žmogus, jog jį pamilo ne tik katalikai, bet ir protestantai. Ir kada 1929 metais jis buvo pakeltas į kardinolus ir pašauktas į Romą popiežiaus sekretoriaus pareigoms, berliniečiai suruošė jam labai nuoširdų ir didingą atsisveikinimą. Naujose pareigose kardinolas Pačelli išbuvo 9 metus, pasižymėdamas nenuilstamu darbštumu. Labai dažnai nuo ankstauro ryto iki vėlaus vakaro išbūdavo prie savo rašomojo

stalo, atsikeldamas tiktai maldai ir valgiui.

Pijus XII yra pirmas popiežius, kuris gerai pažįsta platųjį pasaulį. Atstovaudamas Šventąjį Tėvą, jis yra lankęsis Amerikos Jungtinėse Valstybėse, du kartu Pietų Amerikoje, Prancūzijoje, Vengrijoje ir kitur. Šventasis Tėvas pažįsta daugelį įvairių kraštų valstybės vyrų, su kuriais turėjo progos susitikti kelionėse ir būdamas nuncijum. Žinoma, popiežiui ne tiek svarbu asmenišką pažintys, kiek svarbi toji aplinkybė, kad per tuos asmenis galėjo gerai pažinti kiekvienos šalies reikalus.

Kovo mėn. 12 d. buvo iškilmingas naujojo popiežiaus vainikavimas, kuriame dalyvavo beveik viso pasaulio katalikiškųjų šalių atstovai ir daug iš ne katalikų. Įvairių tautų ir kalbų mišinys, bet viena širdis ir vienas troškimas: kad Šventąjį Tėvą Pijų XII Dievas ilgus metus laikytų savo garbei ir savo šventosios Bažnyčios gerovei.

Rytojaus dieną po išrinkimo, t. y. kovo mėn. 3 d., naujasis popiežius pasakė trumpą kalbą per radiją pasauliui. Toje kalboje palinkėjo, kad tarp visų tautų būtų taika, meilė ir teisingumas. Taigi, Pijaus XII asmenyje vėl turime taikos apaštalą. Baigdamas kalbą šventasis Tėvas pasakė laimingas visus tuos, kurie dirba katalikiškojo veikimo eilėse, platindami Kristaus karalystę žemėje. Iš tų žodžių aiškėja, kad ir katalikų akcija Pijui XII bus taip pat brangi, kaip buvo jo garbingajam pirmtakūniui.

Pirmasis naujai išrinktojo popiežiaus palaiminimas pasauliui buvo transliuojamas per radiją. Visas pasaulis galėjo girdėti aiškiai, švelniu tenoru giedamus žodžius: "Telaimina jus visagalis Dievas Tėvas, Sūnus ir Šventoji Dvasia". Po palaiminimo milžiniška minia, kimšte prikimšusi šv. Petro aikštė, didingai atgiedojo "Te Deum laudamus". Visos vainikavimo iškilmės taip pat buvo transliuojamos.

Mirtis, nėra niekas kitas daugiau, kaip tik kūnui eiti poilsin, o sielai, už savo darbus atsiimti užtarnautą užmokestį.

Krikščionių Pagalba

KRIKŠČIONIŲ Pagalba, melskis už mus! — meldžiamės mes Švenč. Panelės litanijoj. Iš tikrųjų, šitą vardą Dievo Motina yra visiškai nusipelnusi. Marija padeda mums visuose žemės reikaluose ir rūpesčiuose.

Visų Švenč. Panelės garbintojų gyvenimas yra, tartum, grandinė Marijos malonių ir palaimos. Gana tik priminti naujųjų laikų pal. kun. Bosko. Argi Marija nepadėjo jam visuose jo reikaluose? Kartą palaimintasis turėjo sumokėti vienam knygynui 10,000 lirų. Jo piniginė buvo visai tuščia. Palaimintasis pasiima skrybėlę ir išeina Dievo pagalbos ieškoti. Pasimeldęs Marijos Nuliūdusiųjų Paguodos bažnyčioje, išeina iš bažnyčios ir sutinka vieną vyriškį, kurs savo pono vardu įteikė palaimintajam reikalingus pinigus. Koks džiaugsmas! Ir nenuostabu. Juk Dangaus Karalienei yra visa lengva padaryti. Kitą kartą siautė Italijoje choleros epidemija. Visiems, kurie norėjo apsiginti nuo mirties, palaimintasis duodavo tokį patarimą: 1. Dažnai priimkite šv. Komuniją; 2. dažnai kalbėkite maldele: Marija, Krikščionių Pagalba, melskis už mus, 3. nešiokite Marijos Krikščionių Pagalbos medalikėlį ir kaip nors sušelpkite labdaringas draugijas. Tais vaistais apsisaugosite — liga nekibs". Nė vienas, kurs turėjo šį receptą, nesirgo. Aišku, tik per Marijos pagalbą tai įvyko. Kartą kun. Bosko mokyklą aplankė vienas aukštas asmuo. Jis ten visu kuo gėrėjosi. Tik nepatiko jam, kad vaikai dažnai kartu kalbėdavo ražančių. Todėl jis prašė šį paprotį išmesti. Bet kun. Bosko atsakė: visa galėčiau pašalinti, tik šio papročio niekad.

Marija Krikščionių Pagalba padeda ypač sielos reikaluose. Štai tik vienas pavyzdys iš didžiojo karo laikų. Tarp daugelio žuvusiųjų vienas kareivis su peršauta galva vos bealsavo. Jis, suspaudęs pirštais ražančių, tiesė rankas į dangų, šaukdamas: "Marija, neleisk man mirti be išpažinties! Aš sunkiai nusidėjau!" Netrukus pasitaikė kaip tik ten karo kapelionas. Jis greit išklausė jo išpažinties ir šis prie kunigo kojų mirė.

O kiek daug yra buvę tokių atsitikimų ir Lietuvoje. Tik gaila, kad niekas nesirūpina jų užrašyti.

Prieš keletą metų Amerikoje viena mergaitė, nusivylusi savo palaidu gyvenimu, nutarė nusižudyti. Nuėjusi prie didelio upės krioklio, ji pasiryžo šokti žemyn ir žūti vilnyse. Bet ji turėjo paprotį bent kas vakaras kalbėti tris Sveika Marija. Ir dabar kažkaip sukalbėjo šią maldele. Tik staiga kyla jai baisios mintys: tos upės sūkuriiai baugina ją, primena beribę amžinybę ir niekad nesibaigiantį pragarą. Ji nusigąsta savo pasiryžimo, grįžta namo ir iš visos širdies dėkoja Marijai už išgelbėjimą. — Vienas šventasis sako, kad per Marijos maldas nuskaitomi legijonai nusidėjėlių atsivertę. O šv. Bernardas net šaukia: "Marija atveria visiems pasigailėjimo prieglobstį: kalinys įgyja per ją laisvę, ligoniai sveikatą, nuliūdusieji paguodą, nusidėjėliai kalčių atleidimą, teisieji malonės padauginimą".

Atėjo gegužės mėnuo. Visas katalikų pasaulis dabar garbina Mariją, puošia Jos altorius, visur skamba Jos giesmės. Neatsilikim nė mes. Bet kągi mes darysim Marijos garbei? — 1. Eikim į gegužines pamaldas. Parodykime tuo, kad ir mes norim būti šios Karalienės Garbintojai. Neleiskim nykti Lietuvoje šiam gražiam papročiu. 2. Marijos šventėse eikim šv. Sakramentų. Tada mes būsim ypatingoje dangaus Karalienės globoje. 3. Šeštadieniais ar bent jau Dievo Motinos šventėse pasiskaitykim apie Mariją gerą knygą, išpuoškim namuose Marijos paveikslus. Juk argi ne garbė mums būti tokios Karalienės valdiniais!

Svarbu, kad iš jaunatvės vaikučiai būtų mokomi melstis į Mariją. Ne vienam mūsų teko matyti, kaip maldinga motina savo vaikelį, kurs vos pradeda galvoti, parodo Marijos paveikslą ir sako: Štai mano vaikelis yra tavo Dangiškoji Motina. Tu ir danguje turi motiną. Marija vaikučius labai myli. Kokiom džiaugsmingom akelėm žiūri nekalta vaikelis į savo Dangiškąją Motinėle! Kaip smarkiai plaka tuomet jo jaunutė širdelė!

Ir štai prieš akis vaikeliiui stovi Dangaus Karalienė. Jis pamilsta Ją visa savo jaunos širdies galia. Šventą Aloyzą, vos tik jis galėjo kalbėti, motina išmokė tarti Marijos vardą. Šv. Stanislovas, dar būdamas mažas, lenkdavo savo galvą į tą pusę, kur buvo bažnyčioj Marijos altorius; o išgirdęs negražų žodį apalpdavo, nes jau žinojo, kad tai Marijai nepatinka. Tik didis maldingumas į Dievo Motiną gali vaikelį apsaugoti nuo jaunystės klaidų ir sugedimų. Kaip gėlė linksta į saulę, taip jaunuolis į Dangaus Saulę — Mariją. Jūsų vaikeliai turi šventai praleisti jaunystę, išlikti škaistūs, su krikšto nekaltybe iki mirties. O kokia laimė jums danguje, jei savo vaikučius išauklėsite dangui. Marija, Krikščionių Pagalba, padės! Tik paveskite ir jūs savo vaikelius Jos galingai globai!

M. Daugirdas, S. J.

Baisus Pamokslas

NEBUVO tokio dalyko, kurs grafą Vilhelmą patenkintų. Nors buvo dar visai jaunas, neviliojo jo nei pokyliai, nei medžioklės, nei kitokios pramogos.

Kartą, taip benuobodžiaujantį grafą draugai užpuolė su prašymu, kad jis surengtų savo rūmuose pokylį. Grafas sutinka. Šokių salė išpuošiamą puikiausiomis gėlėmis ir vainikais. Jau ir pokylio diena. 10 val. vakaro. Iš salės langų sužiba akinančios šviesos spinduliai. Tuo tarpu, kai salė skęsta prabangoje, gatvėje šalta ir šiurpu. Mat, jau netoli Kalėdos, žiema pačiame stiprume. Nuo stogų kybo nusikorusios ledo žvakės. Žvarbus vėjas blaško sniegą. Bepigu tokiu metu turtingiems ir pasiturintiems: jie sau betūno, sočiai pavalgę, šiltuose kambariuose. Bet kur tada dėtis vargšams ir benamiams?!

Jau netoli ir vidurnaktis. Salė pilna prigužėjusi rinktinių svečių. Grafas, nesulaukdamas vienos žymios viešnios, eina pasidairyti oran. Tarpduryje sutinka jis dejuojančių kūdikiu nešinę vargingą moteriškę.

— Varykite šalin šitą elgetą!

— Ak, maloningas pone, man šalta, aš alkana, — bailiai skundžiasi vargšė.

— Ryte dalinau išmaldas, reikėjo tada ateiti! — kalba kietaširdis grafas.

— Pasigailėk, gerasis pone, bent mano kūdikio! Jis mirs badu. Neturiu nė šmotelio duonos, nė žiupsnelio malkų, prašau mane sušelpiti! — prašo, maldauja vargšė motina.

Bet, grafas jos žodžiams buvo kurčias.

Tuo tarpu, atvažiuoja puikioj karietoj ir grafo laukiamoji ponija. Elgeta turi trauktis šalin. Netrukus ji dar sykį sugrižta. Bet ir vėl negailestingai tarno nuvaroma. Nueina šiaip taip ligi kiemo vartų, o toliau kojos nebeneša. Netekusi jėgų, gula šalia vartų ant sniego. Jos kūdikis nebedejuoja — jau migdo jį mirties miegas. Ir motina jaučia, kad ir jos blakstienos kas kart sunkėja, sąnariai stingsta. Jos gęstančių akių žvilgsnis dar nukrypsta į langą. Jai krinta į akį moderniškus šokius bešokančių ponių papuošalai. Ak, kad bent vieną jų ji būtų gavusi, nereiktų dabar su kūdikiu mirti nuo bado ir šalčio. Bet ji jų negavo. Ir... storas krantinčio sniego sluoksnius pridengė dvi amžinai užmigusias būtybes.

Lavonai tebuvo pastebėti tada, kai grafas, išlydėdamas vieną aukštą poniją į gatvę, netikėtai užkliudė juos koja. Tarnai, atkase sniegą, pastirusią moteriškę ir kūdikį skubiai nunešė į kambarį ir bandė dar gaivinti, bet buvo jau per vėlu. Vos tik skaudi žinia pasiekė pokyliaujančių ausis, tuojau nutilo muzika, šokiai liovėsi, ir po valandėlės šokių salė jau buvo ištuštėjusi. Grafas, lyg stavo ištiuktas, gana ilgą laiką prastovėjo giliai susimąstęs prie lavonų, kurių mirties kaltininku buvo jis pats. Apimtas didelio nerimo, jis puolė į šokių salę, nudraskė vainikus, sumynė juos ir nuėjęs į savo kambarį, užsirakino jame, kad niekas nedrumstų ramybės. Rytojaus dieną iš savo kambario išėjo jau nebe vėjavaiškis grafas, bet artimo meilės apaštalas. Motinos paveikslo akivaizdoje jis buvo padaręs gražų įžadą — įsteigti didelę vargšų prieglaudą. Kai prieglauda buvo pastatyta ir viskuo aprūpinta, jos steigėjas pasiliko tarnaujančiu broliu. Penkeris metus išgyvenęs ir paskyręs visą savo turtą vargšams, šventai mirė.

Tos įstaigos įstatuose pasakyta: "Kasmet prieš Kalėdas visus miesto vargšus aprūpinti kuru ir šiltais drabužiais". J. Raulinaitis

AŠ ESU GERASIS GANYTOJAS

NAUJI KELIAI Į NAUJUS LAIKUS!

Škotų katalikų savaitraštis, "The Glasgow Observer" paduoda gana įdomių žinių apie daugelio buvusiųjų popiežių amžių ir kitką. Daugiausia esą popiežių, mirė turėdami 62, 66, 69 ir 81 m. amžiaus. Tačiau nemažai popiežių yra sulaukusių ir daug ilgesnio amžiaus. Taip, pavyzdžiui, Popiežius Jonas XXII mirė turėdamas 90 m. Popiežius Celestinas III ir Popiežius Grigalius XII, — 92 m. Popiežius Leonas XIII — 93 m. Popiežius Grigalius IX — sulaukė 98 m. savo amžiaus! Vienintėlis popiežius, kuris sulaukė daugiau kaip 100 m. amžiaus, — buvo Popiežius šv. Agatas I, — Sicilijos Salos graikas, kuris mirė 681 m.

Pats popiežių šv. Petro Sosto valdymas buvo neilgas. Pavyzdžiui, nuo 1275 m., — per 18 metų laikotarpį, buvo 8 popiežiai. Per vienerius 1590 metus — buvo 3 popiežiai: Sikstas X, Urbonas VIII, ir Popiežius Grigalius XIX. Tačiau 1276 m., pralenkė 1590 metus, nes tais metais buvo 4 paeiliui popiežiai, būtent: Popiežius Grigalius X, Inocentas V, Popiežius Adrijonas V, ir Popiežius Jonas XXI.

Vidutiniškai paėuus, daugumo popiežių valdymo laikas, — būdavo 6 metai; kitų pora trejetą mėnesių, o dar kitų, — tik po keletą dienų. Trumpiausiai iš visų popiežių valdė šv. Petro Sostą, — Popiežius Steponas II, kurs mirė dviem ar trimis dienoms praslinkus, po jojo išrinkimo popiežium. Tačiau ir kitų popiežių yra trumpai šv. Petro Sostą valdžiusių. Taip, pavyzdžiui, Popiežius Urbonas VII tevaldė — 13 dienų; Popiežius Bonifacijus VI — 15 dienų; o Popiežius Celestinas IV — 17 dienų laiko!

Ilgiausiai yra išvaldęs šv. Petro Sostą, — Popiežius Pijus IX; jis išbuvo popiežiumi, — 31 metus ir 6 mėnesius. Leonas XIII — išbuvo popiežiumi lygiai tiek pat, kiek ir pirmutinis popiežius, — šv. Petras Apaštalas, — 20 metų. Tačiau Pijus IX popiežavimo metais visus pralenkė!

Kai kurie popiežiai juos išrinkus, turėjo metų: Popiežius Pijus X, Popiežius Urbonas XIII, Popiežius Pijus VIII ir Popiežius Leonas XIII — buvo 68 m. amžiaus; Popiežius

Beneiktas XV, Popiežius šv. Damaskas I, Popiežius šv. Ciricijus II, Popiežius Benediktas XIV, ir Popiežius Grigalius XVI — po 60 m. amžiaus.

Jauniausi iš visų popiežių buvo išrinkti šie popiežiai: Popiežius Jonas XII — 18 m. amžiaus; Popiežius Grigalius V — 24 m. amžiaus ir Popiežius Jonas XI — 25 m. amžiaus.

Seniausi iš visų buvo išrinkti šie popiežiai: Popiežius Grigalius XII ir Popiežius Grigorijus IX — 84 m. amžiaus; Popiežius Celestinas III — 86 m. amžiaus. Seniausias iš visų popiežių buvo išrinktas Popiežius šv. Agatas I. Jis buvo išrinktas popiežium turėdamas 104 m. amžiaus, ir šv. Petro Sostą valdė dar trejus metus laiko. Kai jis mirė, — turėjo lygiai 107 m. savo amžiaus!

Popiežius Pijus XI išvaldė šv. Petro Sostą — 17 metų.

J. Butkevičius

MALACHIJO PRANAŠYSTĖS

Pradedant nuo Celestino II, valdžiusio Baznyčių 12-me amžiuje, visiems popiežiams yra taikomos šv. Malachijaus pranašystės. Jos labai trumpos: dviem trim žodžiais apibudina popiežius kuriuo nors atžvilgiu. Pavyzdžiui, Leonas XIII pranašystėje vadinamas **Lumen de caelo**, t. y. **šviesa iš dangaus**; Pijus X — **ignis ardens**, degančioji ugnis; Benediktas XV, popiežiavęs karo metu, pavadintas **religio depopulata**, t. y. **nuniokioji religija**, kas pilnai atatinka tikrovei, nes milijonai tikinčiųjų buvo įtraukta į karą ir žuvo bei buvo sužeisti. Mirusysis popiežius Pijus XI — tai **fides intrepida** (**nebūkštajus tikėjimas**); irgi atatinka, nes besilpstanti tikėjimą tautose Pijus XI stiprino gyva katalikų Akcija ir Misijoms. Naujajam popiežiui Pijui XII taikoma pranašystė **Pastor angelicus**, t. y. **angeliškasis galytojas**; iš tikrųjų, Šventasis Tėvas visam pasauliui jau pažįstamas kaip nuostabiai švelnus diplomatas, gailėstingas vargšų globėjas, kantrus priešingybių taikintojas; švelnumas ir meilė matoma visame Šventojo Tėvo veide ir giridima jo balso skambėjime.

Gyvenimas Ir Mirtis

SENELIS ar senutė nevienas, sulaukę žilo plauko, kada išsisėmę jėgos jau nebetarnauja, ir visas kūnas linksta prie žemės, bet pavargusios virpančios lūpos dar gali išreikšti savo troškimus, šitaip prabyla:

— O, kaip aš trokštu gyventi, trokštu ilgai gyventi ir kaip man gaila, kad aš taip mažai gyvenau. Teisingasis Dieve, aš tik pradedu gyventi, aš noriu gyventi! Ne, aš nemirsiu!

— Juk aš blogai, nuodėmingai, perdaug išsiblaškęs, nieko gero neveikdamas gyvenau. Aš neįvertinau savo gyvenimo metų, dienų ir minučių. Nieko nenusipelniau, nieko nelaimėjau. Aš nebegrižtu į savo Karaliaus rūmus pergalėtoju. Mano sielos neatnaujino nė pavasario atgimstančios gamtos grožis. Mano užkietėjusios sąžinės neišjudino nė žavingos ir skambios paukštelių giesmės. Ak, aš nemokėjau įvertinti ir gražiausios savo gyvenimo dalies — žieduotosios jaunystės.

— O dabar? Dabar kas manęs laukia? Mirtis.

— Aš dar noriu gyventi!... O gal, Dievas žino, šiame troškime, kurį jaučiu savo sąnariuose, slepiasi kas nors nepaprasto Gal šis nepaprastas troškimas ir yra pradžia tikrojo mano gyvenimo. Bet aš jo nesulauksiu, jei Tu, Viešpatie, man nepadėsi. Viešpatie, aš visa širdimi trokštu ateiti pas Tave, tad neatstumk savo vargšo tarno! Tu esi kelias, tiesa ir gyvenimas, tad suteik man tą amžinąjį gyvenimą.

— Bet štai — argi tai tiesa? Tu ateini pas mane? Tai Tu esi Tas, kuris mane skaitinai, kuris mane uždegei tuo gyvenimo troškimu. Dėl to aš jaučiu tą karštį, tą upę neišsiamiamos meilės. Viešpatie, aš Tau noriu tarnauti, aš Tau vienam noriu aukoti savo gyvenimą. Ir tik taip gyvendamas, kada baigsis mano gyvenimo dienos, galėsiu sakyti: "Gyvenau".

— Bet aš Tave jau supratau. Aš trokštu gyventi nenykstanma jaunyste rojaus atmosferoje. Tau, Jėzau, aš noriu tarnauti savo mintimi, širdimi, troškimu ir valia. Visuomet aukštyn, visuomet su ginklu rankoje

prieš žemiškąjį kūną, prieš senąjį žmogų, palaidūną sūnų, gėdos tėvą ir mirties kūrėją.

— Dabar aš jau trokštu mirti. Noriu ir turiu mirti. Noriu mirti, kad amžinai gyvenčiau. Štai vienintėlis ir nepakenčiamas mano ateities troškimas.

— Mirti! Aš noriu mirti, noriu pranykti iš gyvųjų tarpo, noriu virsti dulke ir pelenais.

— Kad greičiau galėčiau visa tai pasiekti, turiu išsivaduoti iš kūno vergijos. Argi galima kalbėti apie laimę ir pergalę, jei sielos priešas tebedrumsčia ramybę, tebetrukdo skristi į laimės šalį ir vienu savo nedoru darbu pražudo visus sielos turtus?

— Pakeliu akis ir pamatau prikryžiuotą pasaulio Valdovą. O, Jėzau, ir aš noriu būti prikryžiuotas prie savo gyvenimo kryžiaus. Aš šaukiu su šv. Povilu: "Saugok, Dieve, kad aš kuo nors girčiau, kaip tik mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus kryžiumi. Per jį man pasaulis yra prikryžiuotas ir aš pasauliui" (Gal. VI. 4). Aš trokštu, kad mano kūnas mirtų ant šio gyvenimo kryžiaus, o tada būčiau laimingas, nes paskutinę pasaulio dieną pasigirdus angelo trimito balsui, Tu jį prikelsi amžinam gyvenimui ir tarsi šiuos taip malonius žodžius: "Jeik į amžiną laimę".

— Sujaudintas šių minčių, pakeliu savo širdį prie Eucharistijoje esančio Jėzaus ir trokštu susivienyti su Juo. Viešpatie, argi ne čia slepiasi gyvenimo prasmė? Argi ne Tu esi gyvenimas?

— Ir štai mano širdis liepsnoje. Šalin, šalin, senasis žmogau! Eucharistiškasis Jėzau, Tu esi mano viltis. Tau vienam skiriu savo menkos širdies virpėjimą ir visa, ką turiu. Visa kita be Tavęs — tuštybė. Nieko daugiau nematau, nieko daugiau negirdžiu, nieko daugiau neprisimenu. Ir kada Tu ateini pas mane, įžengi mano krūtinėn ir užviešpatauji mano širdį, tada aš pamirštu save ir matau atvirą dangų.

— Štai gyvenimo prasmė, štai gyvenimo pilnybė, štai rojaus gyvenimas. Dėlko taip vėlai susipratau? Dėlko tad vėl senasis žmogus atgyja ir gundo?

NAUJAS DIEVO TARNAS

DIJAKONAS Jurgis Antanas Andriuska, sūnus Aleksandro ir Vincentos Andriuskų, gimė Kalėdų dieną, gruod. 25, 1910 m., kilęs iš Šv. Kazimiero parapijos, Worcester, Mass. Tėvas Aleksandra Andriuska paeina iš Šiaulių apskričio, Radviliškio miestelio, o motinėlė Vincenta iš Panevėžio apskričio, Ramygalos val., Anciškio k.

Pradžios mokslą jaunam Jurgiui teko išeiti viešojoje mokykloje, kadangi tuo metu lietuvių parapijinės mokyklos kol kas dar nebuvo. Tolimesnėms gi studijoms, Jurgis pasirinko žinomą, Brolių Ksaverijonų vedamą, Šv. Jono aukštesnę mokyklą (high school), Worcester, Mass. Mokslas Jurgiui visad labai sklandžiai ir sėkmingai ėjo. Dievo duotus gabumus kaip galėdamas panaudojo ir mokslinimosi reikalams pašventė visas jėgas. Taip, kad metams bėgant, Jurgis prasimušė į gabiausių studentų eiles. Už pasižymėjimą moksle Jurgis yra susilaukęs pagyrimų ir atžymėjimų; o gi baigdamas aukštesnę mokyklą, užsipelnė net ir stipendiją. 1926 metų vasarą aplankė Lietuvą ir kitas Europos dalis. Tolimesnius mokslus ėjo garsioje Tėvų Jėzuitų vedamoje Šv. Kryžiaus kolegijoje (Worcester, Mass.), Šv. Tomo seminarijoje (Denver, Colo.), T. T. Marijonų se-

minarijoje (Hinsdale, Ill.) ir Švč. Marijos seminarijoje (Baltimore, Md.). Birželio 3 d., iš vyskupo Wm. Hofey, D. D. rankų priima kunigystės šventimus, Scranton, Pa.

Dijakonas Andriuska birželio 4 dieną, Šv. Kazimiero parapijos bažnyčioje, Worcester, Mass., (kame klebonauja kun. A. Petraitis) laikys savo primicijas. Primicijantui asistuos jo brolis kun. V. Andriuska, MIC. diaikonu ir kun. J. Bakanas, Aušros Vartų par. Worcester, Mass. vikaras subdijakonu. Iškilinėms pritaikintą pamokslą sakys diakono Andriuskos buvęs auklėtojas ir mokytojas, dabartinis Marijonų seminarijos rektorius, kun. dr. Juozas Vaitkevičius, MIC.

Dijakonas J. Andriuska pareina iš pavyzdingos katalikiškos šeimos. Tėveliai, labai duosnūs parapijos nariai, daug kuo prisidėjo prie jos gerovės ir pasisekimo; nuolat taipgi remia įvairias lietuviškas įstaigas ir lietuvių visuomenės reikalus. Gražiai, dievobaimingai išauklėjo du sūnus, ir tuodu susilaukė pamatyti kunigus. Kitas sūnus, kun. Vincentas Andriuska, marijonas, šiuo laiku eina vikaro pareigas Aušros Vartų parapijoje, Čikagoje, ir yra taip pat T. T. Marijonų leidžiamo savaitraščio "Kristaus Karaliaus Laivo" redaktorius.

Būsimasis kunigas Jurgis labai malonaus ir patraukiančio būdo; kur nebuves, visados su visais gražiai sugyvendavo, stengėsi visiems kaip galėdamas patarnauti. Jis yra parodęs nepaprastų gabumų ir administracijos srityje. Dij. Jurgiui greičiausia teks darbuotis Scrantono vyskupijos lietuvių tarpe; todėl, neabejojame, jog jojo asmenyje to krašto ir bendrai visa lietuviška katalikų visuomenė, susilauks sugebančio bei pasišventusio dvasios tėvo ir vado.

Sveikiname, tat, būsimą kunigą Jurgį ir linkime kuo gražiausios ir sėkmingiausios darbuotės Kristaus vinyne! Prie progos, sveikintina taipgi ir visa Andriuskų šeima. Dievo tarnybai davusi abu sūnus kunigus!

Paklausimams Atsakymai

Kiekvienu kartu gali būti kardinolų katalikų Bažnyčioje?

Mass.

Daugiausia kardinolų, pagal dabartinį sutvarkymą, gali būti tik septyniasdešimt, t. y. tik septyniasdešimt visame pasaulyje.

Kodėl kūdikiai numirę dar neatėję į protą eina tiesiog į dangų. Jie niekuomi dangaus neužsipelnė. Jie nėra net turėję progos pavartoti savo laisvą valią. Mes čia ir esame ant žemės, kad būtume išbandyti. Net angelai buvo išbandyti. Dabargi šių kūdikių sielos patenka dangun visai nepatyrę jokio bandymo.

Mass.

Kas gi tu ar aš, o žmogau, kad tirtume Dievo darbus ar kad gvildentume Jo paslaptis? Šventoji Dvasia net perspėja, kad tokiuose dalykuose nebūtume be reikalo smalsūs. Pagaliau, jeigu kartais ir sužinotume, kodėl toks dalykas yra vienaip ar kitaip, nevisad jis prisideda prie mūsų pažangos tobulybės, arėjimo prie Dievo.

Apie tuos kūdikius tik šitiek tegalime pasakyti, būtent: Kristus yra apreiškęs, jog tik tie tegali įeiti dangun, kurie yra atgimę iš vandens ir Šventosios Dvasios. Tai yra pirma sąlyga. Šiuose gi kūdikiuose ši sąlyga yra išpildyta, jie yra paženklinti kaipo Kristaus Kūno nariai. Šalia to, kadangi jie numirę neatėję į protą, jie yra be jokios nuodėmės, nes jų negalėjo papildyti, o pradinę nuodėmę nuplovė Krikštas. Tad, nėra kliūčių jiems eiti į dangų. Dievas tur būt jau žino kodėl tokiems jaunų metų ir dar nepavartojusiems savo laisvos valios kūdikiams suteikia amžinas dangaus linksmybes. Tačiau, kodėl Jis taip daro — mums nėra paslaptis, ir, žinoma, visiškai neturi jokios priedermės ar priedermės tai padaryti.

Kodėl katalikai yra laidojami pašventintoj žemėje?

Brooklyn, N. Y.

Kiekvieno kataliko kūnas, per Krikšto, Suvirtinimo ir Komunijos sakramentus tampa Šventosios Dvasios buveine ir Jėzaus Kristaus apsigyvenimo vieta. Motina Bažnyčia

visad rūpinasi tinkamai pagerbti Dievo šventnamį ir todėl kataliko kūną laidoja pašventintoje žemėje.

Ar yra leista Komuniją aukoti už kurią nors skaistykloje kenčiančią sielą ar gyvą asmenį? Girdėjau, kad nevalia tai daryti. Ar tai būtų nuodėmė?

Skaitytoja, Mahanoy City, Pa.

Tai ką Tamsta sakai esi girdėjęs, yra klaidinga, — arba tas, kuris pasakojo klydo, arba Jūs negerai nugirdote arba klaidingai dalyką supratote.

Komuniją yra leista aukoti ar už kurią skaistykloje kenčiančią sielą ar už kurį dar šiame pasaulyje gyvenantį asmenį. Jokios nuodėmės tame nėra ir nebuvo.

Girdėjau, jog papildoma nuodėmė jeigu nesukalbama tikėjimo, vilties ir meilės aktai bent kartą į mėnesį. Ar tai tiesa?

M. R., Boston, Mass.

Kiek kartų žmogus išklauso Mišių, arba sukalba rytmetines, vakarines maldas, arba aplanko Švenčiausiąjį tiek kartų išreiškia tikėjimo, vilties ir meilės aktus ir nėra reikalo rūpintis apie šių aktų sukalbėjimą žodžiais. Pirmiausia, atsiminkite, jog maldų yra visokių, ne vien žodžių ar lūpų maldos. Taigi, jeigu, pavyzdžiui, žmogus visiškai nesukalbėtų nė vieno poterėlio per visą mėnesį, tada, žinoma, nusidėtų neatiduodamas Dievui tinkamos pagarbos. Tačiau, argi galima tikėtis rasti tokį kataliką, kuris nesimelstų dažniau kaip kartą į mėnesį?

Ar žmogus gali būti taip labai blogas, jog užsipelnytų amžinas bausmes?

Taip, gali. Kiekvienas žmogus, kurs iš laisvos valios ir galutinai atmeta ir paniekina neribotą Dievo meilę, užsipelno tos meilės netekti visiems amžiams. Dievą paniekiname ir Jo meilę atmetame mirtina nuodėme. Netekę Dievo meilės, dėl kurios buvome sutverti, kentėtume baisiausias kančias. Kas amžinai netenka Dievo meilės, amžinai turės kentėti.

Ką Šventieji Mums Pataria?

“Kiekvieną dieną mes artinamės prie dangaus arba prie pragaro. Po paskutinio širdies suplakimo ir alsavimo, įžengsime į amžinybę, bet mes nežinome, kada ta paskutinė valandėlė ir mums išmuš. Jei norime būti pasiruošę, turime stengtis naudingai suvartoti visas kitas mūsų gyvenimo minutes. Šventa ir nesibaigianti amžinybe! Palaimintas tas, kuris niekuomet Tavęs neužmiršta!

Koks yra mūsų gyvenimo tikslas... to gyvenimo, kuris užtrunka tik kelias valandėles? Ogi vien tas, kad jis atidarytų mums dangaus vartus. Mūsų darbai įgyja savo vertę vien tik amžinybės šviesoje. Todėl turime gerai sunaudoti trumpą gyvenimo laiką ir atlikti visus darbus su gera intencija, kad tokiu būdu galėtume pasiekti nenykstančius dangaus turtus.

Kiekviena diena gali būti mums paskutinė. Ką aš nuo šio laiko darysiu savo Dievui, artimui ir savo sielai? O kad Dieviškasis Kūdikis suteiktų man malonę dažnai gauti savo kūną ir kraują Jo Švenčiausiu Kūnu ir Krauju! Tepripildo jis mano širdį gerų pasiryžimų.

Mano nuolankusis Jėzau! Aš viską darysiu, kad mano širdis taptų Tau tinkama buveine ir kad gerų darbų skaičių padidinsiu.

Mano Dieve, jeigu aš neaugsiu Tavo meilėje, tai visas mano gyvenimo laikas man liktų be vertės!” **Šv. Pranciškus Salezietis**

Pietų Amerikos Lietuviai

Grįžęs iš Pietų Amerikos gerb. kun. Jonas Jakaitis, Amerikos Marijonų Provincijolas, pasakojo apie nelengvą to krašto mūsų tautiečių gyvenimą. Ten lietuviai skursta ir medžiaginiu ir ypač dvasiniu atžvilgiu. Skaudu konstatuoti faktą, kad Pietų Amerikos lietuvių tarpe laisvamanybė ir bedievybė yra gana giliai įleidusi savo šaknis. Bedieviški laikraščiai, kurių ten leidžiama gana daug, nuodija žmonių širdis. Dėl to daug esą suirusių šeimų, daug saužudysčių ir kitokių blogumų.

Tokiose sąlygose, be abejo, sunku yra veikti ir misijonieriams. Tėvai Marijonai, ap-

sigyvenę Argentinoje, turės nugalėti labai daug sunkumų ir visokiausių kliūčių. Bet jie nepaiso vargo. Nebijo ir sunkaus darbo. Ryžtumas ir pasišventimas viską nugalės. Pietų Amerikos lietuvių būvis dvasiniu atžvilgiu pasitaisys. Tėvų Marijonų užsimo tam darbui, nėra abejonės, ateis į pagalbą ir šio krašto lietuviai ir pati Lietuvos visuomenė.

Tikimasi, kad gerb. Provincijolas ir raštu ir gyvu žodžiu atpasakos savo įgytus išpuščius, iš kurių daugiau paaiškės, kaip gyvena mūsų broliai Pietų Amerikoje ir kokią pagalbą mes jiems galėtume suteikti.

San Paulo gyvatyno institutas, kuriame gydoma nuo gyvačių įkandimo

(Paveikslas imtas iš kun. J. Paškausko knygos *Pietų Amerikoje Kelionės Įspūdžiai*).

Ivykiai Katalikų Pasaulyje

Naujas Arkivyskupas

J. E. vyskupas Pranciškus Spellman, buvęs Bostono arkivyskupijos sufraganas, jau užėmė New Yorko arkivyskupo vietą. Nėra abejonės, kad naujasis arkivyskupas netrukus bus pakeltas į kardinolus.

Arkiv. Spellman, besidarbuodamas Bostono arkidiecezijoje, lietuviams yra parodęs daug malonaus palankumo. Dėl to, reikia laukti, kad ir New Yorko lietuvių (Aušros Vartų) parapijos reikalai bus tinkamai sutvarkyti ir ji netrukus susilauks lietuvių klebono. Tą parapiją įsteigė lietuviai. Jie ir bažnyčią pastatė. Joj daug metų klebonavo kun. J. Šeštokas.

Moteryų Apaštalavimas

Kad gerai susiorganizavusios ir visuomeniniam darbui gerai pasirengusios moterys daug gali nuveikti katalikybės skleidimui ir taikos pasaulyje palaikymui, aišku iš Belgijos ir Anglijos jaunų mergaičių gražaus apaštalavimo pavyzdžių.

Olandijoje, kaip rašo "XX Amž.", veikia įdomi ir reikšminga jaunų mergaičių organizacija, pasivadinusį Gralio vardu ir uždaviniu pasirinkusi apaštalavimą. Jos pavyzdžiu tokia pat organizacija sukurta ir Anglijoje; tos Gralio organizacijos šūkis — Dievas visų pirmiausia, — o tikslas — tarnauti taikai. Priemonės, kuriomis šitoji mergaičių organizacija siekia savo tikslų, daugeliui atrodys keistos, tačiau jos atitinka anglų galvosena.

Gralio narės platina brošiūras bei atsišaukimus, kuriuos meta į laiškamą dėžutes, pridėlioja telefonų būdelėse, autobusuose ant suolų, traukiniuose, laukiamosiose salėse ir t.t. Per dvi savaites buvo paskleista 250,000 atsišaukimų, kurių turinys nuolatos keičiasi.

Pirmojo atsišaukimo tema buvo: "Taika namuose — įžanga į visuotinę taiką". Teksste gi rašoma:

"Jūs norite, kad Europoje būtų taika; bet ar jūs pajėgiate išlaikyti taiką savo šeimos židinyje? Jeigu taip, tai jūs daug prisidedate prie visos Europos taikos sustiprinimo. Mes duodame jums patarimą, kurį prašome perduoti kitiems, kuriems jis bus toks pat naudingas, kaip ir jums: prižadėkite per aštuonias artimiausias dienas nedejuoti, nesiškusti nei oru, nei darbu, nei maistu, nei kitais žmonėmis". Jeigu jūs tat išlaikysite, jūs turėsite visą savaitę taikos". Kitoje lapelio pusėje rašoma: "Jums tai siunčia grupė asmenų, kurie tiki, kad yra Dievas, kuris sutvėrė visus daiktus, kuris sutvėrė mus pačius ir kuris mus myli".

Kitame atsišaukime kalbama apie baimę. Atsišaukime skaitome:

"Jūs bijote ateities? Bijote karo, nedarbo, kitų žmonių, ligos, mirties? Taip, baimė visada yra, ir tai suprantama: žmogus bijo tada, kai užmiršta pasitikėti Dievu. Jeigu mes pasitikėtume Dievu, niekada nieko nebijotume".

Šitų atsišaukimų išlaidas apmoka Gralio narės. Dėl to joms neretai tenka atsisakyti nuo vieno kito malonumo, o kai kada ir nuo reikalingo dalyko centą kitą nutraukti. Gralio narės neužmiršta ir dar vieno labai svarbaus dalyko — maldos: jos kasdien meldžiasi, kad jų žygis būtų sėkmingas.

Būt tikrai gera, naudinga ir išganinga, jei ir visų kitų kraštų katalikės mergaitės ir moterys panašiu būdu veiktų. Jos daug pasitarnautų Bažnyčiai ir aplamai visai žmonijai.

Taip pat būt ne pro šalį, jei į šį olandiečių katalikų gražų pavyzdį atkreiptų savo dėmesį ir lietuvaitės. Mūsų sodalietės, vytės, Moterų Sąjungos narės ir kitos galėtų daug nuveikti, jei veiktų planingiau ir sistematingiau. Šiais laikais moterims ir mergaitėms yra ypač reikalinga daugiau domėtis visuomeniniu gyvenimu ir daugiau apaštalauti.

— Amerikos Jungtinių Valstybių katalikai, pritariami Bruklino vyskupo Molloy, prašo, kad Šv. Tėvas įsteigtų Kristaus Darbininko šventę, kuri būtų švenčiama gegužės mėn. 1 dieną. Tuo norima pagarbinti mūsų Viešpatį kaip Darbininką ir darbo žmonių klasėms parodyti daugiau meilės.

— Š. Amerikoje organizuojamos “ekskursijos į zakristiją”. Čia kunigas susirinkusiems aiškina šv. daiktų, apeigų reikšmę.

— Detroit mirė 66 metų jėzuitas Fridrikas Siedenburgas, kuris 1937 m. vasarą lankėsi SSSR kaip paprastas turistas ir viešbuty savo kambarėly laikydavo šv. Mišias.

— Brazilijos parlamentas ypatingu būdu išreiškė savo liūdėsį dėl neseniai mirusio didžiojo artimo meilės apaštalo, Tėvo Gabrieliaus Zimmer, kuris sugebėjo labai planingai gelbėti vargo žmones ir bedarbius.

— Kaip praneša garsusis statistikas Tėvas Krosey, visam pasauly yra apie 400 milijonų katalikų. Islamo išpažintojų skaičius siekia 306 milijonus. Budos mokslą išpažįsta 221 milijonas. Visos protestantų sektos sudaro apie 207 milijonus. Rytų nuo Romos atskilusi Bažnyčia apima 163 milijonus.

— Katalikų skaičius Azijoje per paskutinį dešimtmetį padidėjo 1,882,341, bet per tą patį laiką katalikų skaičius Afrikoje dvigubai pašoko, būtent iš 3,202,993 į 6,794,951.

— Havajų salose pradėtas leisti naujas laikraštis katalikams kariams.

Kova Už Kiną Ir Radio

Paryžiaus kardinolas Verdier savo paskutiniame rašte vėl primena visiems katalikams reikalą labiau susirūpinti, kad jų vaikai nebūtų tvirkinami per nepadorius kinus ir radio transliacijas. Šiuo reikalu Prancūzijos katalikai yra laimingesni už mus, nes ten jau seniai veikia “Katalikų Radio Klausytojų” sąjungos, kurios visomis jėgomis kovoja prieš netikusius radio išsišokimus. Bet vyskupai nori dar daugiau. Jie įsako visoj Prancūzijoje rengti “Kino ir Radio dienas”, kurių metu visiems tikintiems yra aiškinaamas reikalas apaštalauti šioj srity. Kard. Verdier savo aplinkraštyje dar ragina tikinčiuosius ir kiekvienoj parapijoj steigti savus

kat. kinus. Jis pataria ir kiekvienoj parapijoj skelbti sąrašus visų netikusių filmų, kurios yra rodomos jų apylinkėje. Iš pradžių buvo manyta, kad tokie skelbimai gali tik išreklamuoti netikusias filmas. Bet Amerikiečių, Anglų ir Prancūzų katalikų patyrimas jau įrodė didelę reikšmę tokių sąrašų.

Pijaus XI Tarnaitė

Teodolina Banti ilgus metus tarnavo Ratti šeimoje, iš kurios kilo Pijus XI. Tapęs popiežium, Šv. Tėvas parsikvietė senutę Teodoliną į Romą. Kiek tada džiaugsmo buvo tai paprastai kaimietei, kada ji nuolat galėjo lankyti įvairias Amžinojo Miesto šventoves. Bet staiga vieną kartą ji labai nustebė ir nusigando, kada ji išgirdo, kad ji yra išrinkta Garbės Pirmininke “Kunigų Tarnaičių” draugijos. Ką tai reiškia? Ji dar niekad nebuvo ištarusi nė pusės žodžio jokiam susirinkime. O čia dabar toks išaukštinimas! Ji skubiai bėga klaustis pas Šv. Tėvą, ką jai patars daryti. Didžiojo Katalikų Akcijos Vado atsakymas buvo labai aiškus; ji turi priimti šią nepaprastą pareigą. Tik dabar jau reikėjo ir pačiam Šv. Tėvui truputį pavargti, nes ši “Kunigų Tarnaičių” sąjunga pirmiausia įsikūrė Jungtinėje Amerikos Valstybėse. Todėl ir visi susirašinėjimai ėjo anglų kalba, kurios vargšė Teodolina nesuprato. Tuomet pats Pijus XI pasisiūlė jai išversti kiekvieną svarbesnį aplinkraščių.

Misijos Yra Tvirtovė Prieš Bolševizmą

Nacionalsocialistų partijos kolonijų reikalams įstaigos vedėjas Paulius Ritteris, savo knygoje “Kova dėl erdvės žemėje” šitaip atsiliepia apie katalikų misijas:

“Šalia savo plačios mediciniškos veiklos misijos yra vienintėlė dvasinė tvirtovė prieš nuolat augančią Maskvos bedievių propagandą... Misijonieriai yra geriausi kultūros pionieriai”.

“Kat. Pasiaukojimo Stebuklas”

Italijos katalikai patys savo lėšomis išlaiko švenč. Jėzaus Širdies Universitetą Milane. Milžiniškos išlaidos, kurių reikia šiam mokslo židiniui, yra renkamos visose Itali-

jos paraprijose per vadinamuosius "Universiteto sekmadienius". 1938 metais šiam tikslui buvo suaukota net 3,214,425 liros. Per paskutinius 10 metų tokiu būdu 179 Italijos diecezijose buvo sumesta apie 35 milijonus lirų. Jau Pijus XI pavadino šiuos Universiteto sekmadienius Italijos katalikų "pasiaukojimo stebuklu". Todėl jis įsakė ši sekmadienį visados baigti su padėkos giesme Dieviškajai Išganytojo Širdžiai, kuri įkvepia tikintiesiems tokio nuostabaus pasiaukojimo dvasios.

Kristaus Kančios Vaidinimai

Jau eina 47 metai, kaip nedideliame Prancūzijos miestelyje, La Saulaie-D'Oullins (tariama: Solė-dūlen), šiemet per ištisus du mėnesius buvo vaidinama Kristaus Kančia ir Jo prisikėlimas. Mazamet miestelyje Prancūzų katalikai taip pat per šešis sekmadienius iš eilės vaidino Kristaus gyvenimą ir Jo kančią. Menilmontant bendrabučio auklėtiniai taip pat per ištisą gavėnią kiekvieną sekmadienį rodė Išganytojo Kryžiaus Kelius ir Jo mirtį. Dar didesnio visuomenės susidomėjimo susilaukia Paryžiaus Notre Dame aikštėje ir Nancy mieste statomieji Kristaus gyvenimo vaidinimai. Lygiai išgarsėję Kristaus kančios gyvenimo atvaizdavimai scenoje yra statomi Šveicarijoje, Vokietijoje, Vengrijoje ir kitose šalyse.

Prelegentas nurodė visą eilę priemonių, kaip reiktų su tuo reiškiniu kovoti.

Trečią paskaitą "Organizacinis gyvenimas" skaitė kun. Šuminas.

Konferenciją pasveikino J. E. vysk. Karosas, pasidžiaugdamas konferencijos gausumu ir prašydamas Dievo palaimos apaštaltavimo darbe. Dr. Leimonas pasveikino KVC vardu ir pranešė, kokių pageidavimų centras turi.

Prie kiekvieno skyriaus turėtų būti: salės, bibliotekos, sporto aikštė, kioskai ir kat. laikraščiai kiekvienoje šeimoje.

Diskusijose buvo pageidauta, kad būtų kreipiama dėmesio į kinus, spaudą, bendrąsias mokyklas, netinkamo scenos veikalų parinkimą etc.

Iš valdybos pranešimo paaiškėjo, kad rajonas turi 89 skyrius, t. y. maždaug tiek, kiek yra parapijų.

Sveikinimo komisija pasveikino: Ekselencijas vyskupus Reinį ir Karosą. Konferencija priėmė kelias rezoliucijas.

Baigiant žodį pasakė prof. vysk. Reiny.

Į naują rajono valdybą išrinkti: kun. Brizgys, kun. Aleksa, adv. Kubilius, P. Lazauskienė. Į rev. komisiją: kan. Dailydė, kun. Starkus ir A. Duoba.

IŠ LIETUVOS GYVENIMO

Ką Svarstė Vilkaviškio KVC Konferencija

Konferencijoje dalyvavo 54 skyrių 97 atstovai ir 15 svečių. Atidarė raj. pirm. kun. Adamaitis. Pirmininkauti pakviestas kun. Starkus, į garbės prezidiumą vysk. Reiny ir Karosas ir centro atst. dr. Leimonas.

Buvo skaitytos trys paskaitos, kurių pirmąją tema: "Seksualinės dorovės klausimas mūsų krašte" skaitė kun. prof. Brizgys. Prelegentas tą klausimą palietė ne religiniu, bet grynai praktišku klausimu.

Antrąją paskaitą "Blaivybės reikalai" skaitė kun. Kardauskas, pažymėdamas, kad pakeitus 1922 metų įstatymą alkoholio naudai jo suvartojimas mūsų krašte padidėjo.

Gegužinės Pamaldos

Kaip kasmet, taip ir šiemet trijose Vilniaus bažnyčiose — Aušros Vartuose, Šv. Jono ir Šv. Mikalojaus — laikomos lietuviškai gegužinės pamaldos. Taip pat visame Vilniaus krašte lietuviškose vietose — bažnyčiose ir sodžių būstuose laikomos gegužinės pamaldos ir lietuviškai giedamos giesmės.

"Kristaus Karaliaus Laivas"

Marijonų Rėmėjų savaitinis laikraštis
2334 S. Oakley Ave., Chicago, Ill. Tel. CANal 7790

Marijonų Rėm. mokestis ir "Laivas" metams \$3.00
Svetur metams \$3.00 Atskiras numeris 5c
Vien laikraščio "Laivo" prenumerata metams \$2.00
2334 S. Oakley Ave., Chicago, Ill. Tel. CANal 7790